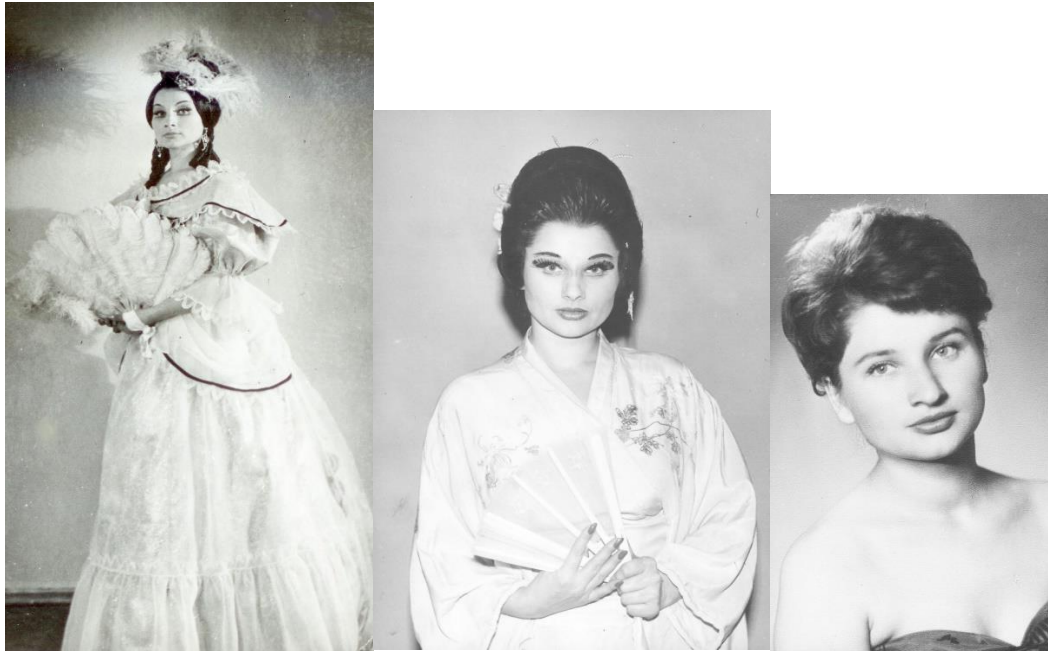

ГІЗЕЛА АЛЬБЕРТІВНА ЦИПОЛА

Гізела Альбертівна Ципола (лірико-драматичне сопрано, 1944 року народження) – видатна українська співачка, одна з кращих оперних виконавиць ХХ століття. Основні звання, здобуті нею протягом творчої діяльності – народна артистка України (1976 р.), народна артистка СРСР (1988 р.), лауреат Державної премії Грузинської РСР імені Захарія Паліашвілі (1973 р.), лауреат Всесоюзного конкурсу камерних виконавців (1967 р.), лауреат Міжнародного конкурсу ім. М. І. Глінки (1968 р.), володарка офіційного титулу «Найкраща Чіо-Чіо-сан світу», «Золотого кімоно» та бронзового, срібного і золотого кубків конкурсу «Мадам Баттерфляй» (Токіо, 1976 р.). У 1961–1963 роках навчалася в Ужгородському музичному училищі на вокальному відділі у класі Андрія Задора. Вже тоді Г. Ципола вирізнялася феноменальною пам'яттю, тому швидко вивчала тексти оперних партій на різних мовах. Жоден з учнів А. Задора на той час не міг змагатися з нею у сфері вивчення нотного та вербального текстів. 1963–1969 рр. – період навчання Гізели Циполи на вокальному факультеті в Харківському інституті мистецтв ім. І. Котляревського (клас професора Тамари Веске). Ще в студентські роки співачка була неодноразовим лауреатом престижних вокальних конкурсів. На IV курсі інституту Г. Ципола здобула першу премію на Всесоюзному конкурсі камерних виконавців, на V – першу премію на Всесоюзному конкурсі імені М. Глінки. Співачка отримала запрошення на роботу від трьох кращих театрів колишнього Радянського Союзу – Большого театру Росії, Кіровського (тепер – Маріїнського) театру в Ленінграді та Київського оперного театру (нині – Національна опера України). Г. Ципола обрала Київ. Сценічні образи Тоски, Сантуцци, Недди, Мімі, Єлизавети, Милани стали для Г. Циполи рідними. За її участі на фірмі «Мелодія» було здійснено записи двох етапних для театру вистав – «Ярослав Мудрий» Г. Майбороди та «Катерина Ізмайлова» Д. Шостаковича. А в 1983 році на екрани вийшла художня стрічка «Повернення Баттерфляй» режисера Олега Фіалка про видатну співачку

Соломію Крушельницьку (кіностудія О. Довженка). Успіх цього фільму був забезпечений не тільки завдяки виконавиці головної ролі Олені Сафоновій, але й завдяки співачці, що не з'являлася на екрані, але незримо була присутньою у багатьох кадрах – Гізелі Циполі (саме вона озвучувала оперні партії). Серед інших робіт Г. Циполи у сфері кінематографу варто назвати вокальні партії в екранізаціях опери «Борис Годунов» М. Мусоргського (Ксенія) та «Фауста» Ш. Гуно (Маргарита). За свою майже двадцятип'ятирічну творчу кар'єру Гізела Ципола виконала сорок шість оперних партій. Галерея образів, створених співачкою, вражає багатогранністю – вони такі різні, такі несхожі у вокальному, психологічному та історичному планах. У доробку артистки – участь в операх «Манон Леско», «Богема», «Тоска», «Мадам Баттерфляй», «Джанні Скіккі», «Сестра Анжеліка», «Турандот» Дж. Пуччіні (відповідно – партії Манон, Мімі, Флорії, Чіо-Чіо-сан, Лауретти, Анжеліки, Лю); «Трубадур», «Бал-Маскарад», «Дон Карлос», «Аїда», «Отелло» Дж. Верді (партії Леонори, Амелії, Єлизавети Валуа, Аїди, Дездемони); «Орфей та Еврідіка» К. Глюка (Еврідіка); «Катерина Ізмайлова» Д. Шостаковича (Катерина); «Паяци» Р. Леонкавалло (Недда); «Євгеній Онєгін», «Мазепа» та «Пікова дама» П. Чайковського (партії Тетяни, Марії та Лізи); «Абессалом та Етері» З. Паліашвілі (партія Етері, за яку співачка була удостоєна Державної премії Грузинської РСР імені З. Паліашвілі); «Манон» Ж. Массне (Манон); «Тарас Бульба» М. Лисенка (Марильця); «Запорожець за Дунаєм» С. Гулака-Артемовського; «Милана», «Арсенал», «Ярослав Мудрий» Г. Майбороди (партії Милани, Мар'яни, Інгігерди); «Сорочинський ярмарок» М. Мусоргського (Парася); «Реквієм» В.-А. Моцарта, «Реквієм» Дж. Верді, Дев'ята симфонія Л. ван Бетовена (партії сопрано).